USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudce Tomáše Langáška a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobce: **T. A.,** zastoupeného JUDr. Marošem Matiaškem, LL.M., advokátem, sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 2. 2020, č. j. OAM-684/ZA-ZA12-ZA13-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2021, č. j. 2 Az 20/2020 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Maroše Matiaška **se určuje** částkou 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 2. 2020 neudělil žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Důvodem žalobcovy žádosti byly obavy z jednání vojenské policie. Žalobce byl dle svých slov v roce 2000 zadržen, protože jej navštívili 2 kamarádi z Ázerbájdžánu, a on byl nucen k přiznání, že tito kamarádi jsou špioni a on s nimi spolupracuje. V roce 2017 volal svému kamarádovi a ten mu sdělil, že je stále veden v arménském archivu a po návratu do vlasti by měl být vyslýchán.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. K žalobním námitkám se zabýval neudělením doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Zrekapituloval relevantní část odůvodnění žalovaného a s jeho posouzením se ztotožnil. K výkladu pojmu nebezpečí mučení nebo nelidského či

ponižujícího zacházení nebo trestání, připomenul, že toto musí dosáhnout určité intenzity a lze je shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat. Žalobcem zmíněný incident přitom proběhl před dvaceti lety, následně státní orgány Arménie již vůči žalobci nejednaly žádným negativním způsobem ani jej nijak nepronásledovaly, naopak jej nechaly bez jakýchkoli problémů si vyřídit cestovní doklad a z vlasti vycestovat. Přestože se žalobce nedostavil na výslech, na který byl dle svých slov předvolán, státní orgány Arménie po žalobci nepátraly a situací se již více nezabývaly. Žalobce neuvedl, že by jeho rodina žijící v Arménii byla státními orgány kvůli jeho osobě jakkoliv kontaktována či měla z tohoto důvodu jakékoliv problémy. Své současné obavy pak žalobce žádným věrohodným způsobem nedoložil, jsou založeny jen na blíže nespecifikovaném sdělení jeho kamaráda, dle kterého má být žalobce stále veden v arménském archivu, a proto by měl být po návratu do vlasti vyslýchán. Žalobce neobjasnil, o jakého kamaráda, který mu předmětné informace sdělil, se jedná, když má údajně mít přístup do arménských státních archivů. Žalobcem sdělené obavy nelze považovat za více než jeho subjektivní a nepodložené domněnky. Závěry žalovaného dle soudu zcela odpovídají skutkovým zjištěním. V případě žalobce nebyly zjištěny žádné skutečnosti dokazující, že by konkrétně jemu hrozilo v současné době přímé a bezprostřední nebezpečí ze strany státních orgánů Arménie, které by bylo možné vyhodnotit jako vážnou újmu ve smyslu § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

[3] Městský soud dále zrekapituloval závěry žalovaného týkající se neudělení doplňkové ochrany z důvodu možného porušení mezinárodních závazků ČR dle § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu ve smyslu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, a neshledal tak důvodnou žalobní námitku, že se touto otázkou žalovaný nezabýval. Nadto soud upozornil, že žalobce žalobní bod týkající se zásahu do jeho soukromého a rodinného života uplatnil až po lhůtě k formulaci žalobních bodů, a proto se jím nemohl blíže zabývat.

[4] Soud dodal, že žalobci není vytýkáno, že požádal o mezinárodní ochranu z důvodu legalizace svého dalšího pobytu na území ČR. Ze skutkových okolností však vyplývá, že udělení mezinárodní ochrany v některé z jejích forem není odůvodněné. Proto žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany vyjadřuje pouze snahu o legalizaci pobytu na území prostřednictvím tohoto specifického institutu a z výše uvedených důvodů jí nemůže být vyhověno.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[6] Její přijatelnost spatřuje v zásadním pochybení městského soudu, které mohlo mít vliv na stěžovatelovo hmotněprávní postavení, neboť soud nesprávně zhodnotil otázku hrozby vážné újmy v případě navrácení do země původu, nezabýval se otázkou zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele a odchýlil se od ustálené judikatury NSS.

[7] Městský soud ani žalovaný neuvedli, proč považují stěžovatelova tvrzení ohledně hrozby vážné újmy v případě návratu do země původu za subjektivní a ničím nepodložené domněnky a proč je nepravděpodobné, že by se v případě návratu stěžovatele do Arménie

bezpečnostní složky zabývaly incidentem z roku 2000. Jde tak o spekulaci. Stěžovatelova výpověď by přitom měla stačit pro objasnění skutkového stavu.

[8] Městský soud i žalovaný se také nedostatečně vypořádali se zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele v případě vycestování z ČR, který odůvodňuje udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, a relevantní judikaturou ESLP, na niž stěžovatel odkazuje a dále ji rozvádí ve vztahu ke svému případu.

[9] Stěžovatel dále městskému soudu vytýká, že považoval žádost o udělení mezinárodní ochrany za pouhou snahu o legalizaci pobytu a přičítal mu to k tíži, ačkoliv stěžovatel uvedl i další relevantní důvody (viz výše).

[10] Napadený rozsudek považuje stěžovatel za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť odůvodnění rozsudku spočívá v rekapitulaci toho, co již konstatoval žalovaný a v rozsudku téměř absentuje vlastní přezkum a případně polemika s názorem správního orgánu. Rekapitulační a hodnotící část splývají do sebe a prakticky není možné je odlišit.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek městského soudu objasňují, proč je nepravděpodobné, že by se arménské orgány zabývaly 20 let starým incidentem. Stěžovatelovy obavy jsou založeny pouze na domněnkách třetí osoby. Stejně tak se zabývají soukromou a rodinnou situací stěžovatele. Rozsudek městského soudu nepovažuje ani za nepřezkoumatelný.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc rozhodovanou v řízení před městským soudem samosoudcem, a proto se soud podle § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[13] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil již v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti nevznáší žádné právní otázky, které by nebyly judikaturou řešeny, byly řešeny rozdílně či by měly být vyřešeny jinak.

[15] Námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu nezakládá důvod pro přijatelnost kasační stížnosti. Z rozsudku městského soudu je jasně patrné, že zrekapituloval hodnocení žalovaného, k němuž připojil vlastní úvahy. Je zřejmé, že soud nemohl vést polemiku s žalovaným, pokud se s ním v hodnocení věci ztotožnil. Stejně tak

stěžovateli nelze přisvědčit, že městský soud nevysvětlil, proč považuje naplnění stěžovatelovy obavy z návratu do země původu za nepravděpodobné, což je zřejmé z rekapitulace jím učiněných závěrů v části I tohoto usnesení.

[16] K otázce věcného hodnocení městským soudem lze uvést následující. Dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o azylu jsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany za splnění dalších podmínek důvodné obavy žadatele, že mu v zemi původu hrozí skutečné (reálné) nebezpečí vážné újmy, za niž se považuje mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že *„reálným nebezpečím" je nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situaci stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82). Ve smyslu výše uvedené judikatury jak žalovaný, tak městský soud vyhodnotili, že stěžovatelovy obavy tento standard nenaplňují.

[17] Ve vztahu k námitce rozporu stěžovatelova vycestování s mezinárodními závazky ČR (respektování soukromého a rodinného života) městský soud postupoval taktéž v souladu se zákonem (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), pokud nepřihlížel k pozdě uplatněnému žalobnímu bodu, a nelze mu proto vytýkat, že se s žalobní námitkou dostatečně nevypořádal.

[18] Z ustálené judikatury vyplývá, že potřeba legalizace pobytu není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44; ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69). Městský soud nepřikládal stěžovateli k tíži, že jedním z jím uváděných důvodů pro podání žádosti byla snaha upravit svůj pobytový status na území ČR. Uzavřel však v souladu s výše uvedenou judikaturou, že jeho žádost nemůže být důvodná, neboť tento důvod není relevantní a ostatní důvody taktéž neshledal oprávněnými. Ani zde proto nepochybil.

[19] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v projednávané věci neshledal pochybení městského soudu, natož takové, které by mohlo mít vliv na hmotněprávní postavení stěžovatele.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[21] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první a odst. 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročež se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

[22] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2022, č. j. 6 Azs 396/2021-27, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Maroš Matiaško. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta za jeden úkon právní služby, spočívající v podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] ve výši

3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna se proto zvyšuje o 714 Kč, představující hodnotu DPH. Konečná výše odměny tak celkem činí 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení. Nejvyšší správní soud nepřiznal zástupci odměnu za nárokovaný úkon spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, neboť tento úkon je spojen s doložením první porady s klientem, případně s nahlédnutím do spisu [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu; srov. setrvalou judikaturu správních soudů, např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 6. 2002, č. j. 6 A 722/2000-35, usnesení NSS ze dne 4. 12. 2007, č. j. 9 Azs 145/2007-53, a ze dne 23. 7. 2008, č. j. 2 Azs 50/2008-64, nebo rozsudky NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. 8 Azs 124/2015-37, bod 24, a ze dne 18. 6. 2020, č. j. 7 Azs 101/2020-42, bod 24]. Ustanovený zástupce však neprokázal, že proběhla první porada s klientem, ani nenahlížel do spisu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne20. prosince 2022

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu